

[Ragnhild Andersen.]

kvinderne, hvis det høje ting vil vedtage et forslag, som i den grad er en hån imod de kvindelige arbejdere.

Oluf Pedersen: Først et par ord om kommunisterne. Den højtærede statsminister slog i aftes i sin kommentar i radioen retsforbundet og kommunisterne sammen. Det vil vi gerne bede os fritaget for. Det ligger jo sådan, at vore blade er standset, medens kommunisterne både har beholdt deres blad og endda har fået det ud i langt større oplag og fået det læst af mange flere mennesker end før, og så har de oven i købet fået adgang til radioen. De har fået monopol udover alle grænser, og det til trods for, at kommunisterne kun spekulerer i at lave skæg og ballade; jo galere jo bedre, det er det, de skal leve af, det er den eneste chance for deres diktatur, derfor alle de store ord, såsnart der bliver en lille smule uro på arbejdspladserne, derfor den store glæde over de mange nej-stemmer, som om disse nej-stemmer var et ja til den kommunistiske galskab. Mon der ikke er mange, der med mig venter, at også det ærede medlem hr. Aksel Larsen en dag erkender sine store synder ligesom sit store forbillede? En god lejlighed til syndererkendelse med hensyn til hans afdudsdyrkelse vil der netop være i aften, hvor der er åben mikrofon; det vil være en ypperlig anvendelse af kommunisternes frie ord, og så fik alle lytterne deres velfortjente andel i fornøjelsen.

Formanden: Jeg henstiller, at man holder sig til emnet.

Oluf Pedersen: Dernæst om mæglingforslaget. Jeg er slet ikke overrasket over de mange nej-stemmer til mæglingforslaget, for med den udsigt til varefordyrelse, der er, og som der vel vil blive ved at være, er der jo ingen særlig grund for arbejderne til at være tilfredse. Det afgørende er ikke selve lønnen, men hvad der kan købes for den, og hvis man nu overlader vedtagelsen til folketinget, har folketinget også ansvaret for, at der ikke fortsættes med prisstigninger og skatter. Det er afgørende, at der nu sættes ind imod skatterne.

De offentlige udgifter må tages op til

noje prøvelse; det gælder i første linie sådanne udgifter som udgifterne til statsfinansiering, der jo blot har medført en høj rentefod, og endvidere militærudgifterne. Her er nok at tage af. Man kan i alt fald på disse områder spare den første milliard kroner. Jeg er sikker på, at bag disse krav står ikke blot alle, der har stemt ja, men også de, der har stemt nej. Og blev den linie fulgt — som også nej-sigernes store flertal gerne ønskede deres nej blev brugt til, så ville deres nej vel oven i købet blive til et ja — ville det også medføre højere realløn.

Dernæst vil jeg gerne sige lidt om muligheden for at undgå fremtidige arbejds-konflikter. Jeg synes, vi må finde frem til en helt anden form end den nuværende for opnåelse af en rimelig løn. Der bør ske en økonomisk frigørelse, så arbejderne, som det siges i grundloven, får mulighed for at arbejde på vilkår, der kan betrykke deres tilværelse. Det forudsætter lettere adgang til jord og arbejdsplads, det forudsætter også højere realløn, så arbejderne selv kan lægge det til side, som skal til for at øge produktionen. Arbejderne skal blive i stand til at overflødiggøre de arbejdsgivere, som tænker på at udbytte dem, derigennem at de får mulighed for, eventuelt sammen med andre, at begynde for sig selv.

Jeg vil til slut anbefale, at man stemmer ja til regeringens forslag om at ophøje mæglingforslaget til lov. Det er ikke udtryk for nogen tilfredshed med mæglingforslaget, men jeg tror, at det ville gå ringere, hvis man stemte forslaget ned. Jeg tror, det ville være en dårlig gerning overfor arbejderne, hvis jeg nægtede at være med til at stemme for det foreliggende lovforslag; men jeg vil understrege, at hvis vi fremover skal begrænse købekraften, bør vi tage fra de arbejdsfrie indkomster og ikke fra de besiddelsesløse indkomster.

Poul Hansen (Kalundborg): Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremsatte et par udtalelser, som jeg dels gerne vil understrege og dels vil knytte en enkelt bemærkning til. Jeg hørte med megen tilfredshed det ærede medlem bruge en vending, der vist lød således, at spørgsmålet om de arbejdsretlige forhold ikke var klaret med, at man blot sagde voldgift. Jeg ser deri en erkendelse af, at disse problemer må